

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **A. T.**, nar. X, st. přísl. Běloruská republika
bytem X

proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2025, č. j. MV-11815-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2025, č. j. MV-11815-4/SO-2025, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*ministerstvo*“) ze dne 21. 11. 2024, č. j. OAM-52771-11/ZM-2024, kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně a rozhodlo, že jí nevydá zaměstnaneckou kartu z důvodu podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobkyně neplnila v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který jí bylo povolení vydáno (studium).

I. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

2. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalované je nezákonné, neboť nemohla plnit účel pobytu ze závažných důvodů. Ty spočívaly v osobní krizi spojené s pocitem bezmoci kvůli operaci její matky (výměna kolenního kloubu), což nastínila již v průběhu svého výsledku. Žalobkyně zdůrazňuje svoji lásku ke zvířatům, pro kterou v minulosti studovala obor Veterinární technik, avšak kvůli neúspěchu v jediném předmětu se jí obor nepodařilo dostudovat. Chtěla by se vrátit ke svému zájmu o zvířata prostřednictvím podnikání, které vysokou školu nevyžaduje, což začala pociťovat během svých studií oboru Baltistika na Filosofické fakultě Masarykovy univerzity.
3. Žalobkyně si za účelem podnikání potřebovala zlepšit český jazyk, resp. odstranit přízvuk, proto dne 29. 8. 2023 podala žádost o pobytové oprávnění za účelem studia českého jazyka (jde o řízení vedené pod č. j. OAM-36819/DP-2023, typ pobytu „ostatní/jiné“). V průběhu řízení o žádosti si žalobkyně našla práci jako obchodní zástupkyně u společnosti SBIS, s.r.o. Proto podala žádost o vydání zaměstnanecké karty.
4. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalované, že nebyla prokázána závažnost zdravotního stavu. Endoprotéza kolene je vždy náročnou operací vyžadující dlouhou rehabilitaci. K tomu odkazuje na článek dostupný na internetu. Podle informací, které měla žalobkyně od matky, měla její operace proběhnout na jaře 2023. Žalobkyně se nakonec dozvěděla, že hospitalizace proběhla již ve dnech 13. 12. až 28. 12. 2022 a že jí matka tuto skutečnost zatajila. Z vidiny operace měla žalobkyně velký stres, který jí zabránil soustředit se na učení a skládání zkoušek.
5. Podle žalobkyně ministerstvo nevzalo v úvahu její soukromý život na území ČR a nedostatečně posoudilo přiměřenost zásahu rozhodnutí do jejího práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobkyně by v důsledku rozhodnutí žalované přišla o bezmála deset let života v ČR a rovněž o možnost se vrátit, a to s ohledem na nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „nařízení vlády č. 55/2024 Sb.“).
6. Žalobkyně již v rámci svého výsledku zmínila své studijní a pracovní vazby na ČR, kde pobývá již téměř 10 let. Žalobkyně proto k prokázání osobních vazeb navrhuje, aby soud vyslechl její blízké přátele, kteří jsou jí oporou a pomáhají jí v různých situacích (např. bytových problémech). Žalobkyně doplňuje, že od 6. 1. 2025 započala studovat kurz zubní instrumentárky a bylo jí předběžně přislíbeno i zaměstnání, k čemuž navrhuje dokazovat potvrzením ze zubní ordinace.
7. Žalobkyně dále uvádí, že v Bělorusku by mohla být považována za zahraniční agentku a mohla by být vyslýchána, což podporuje odkazem na článek na internetu (<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/zahranicni-lukasenkova-past-na-belorusy-v-cizine-nuti-je-vratit-se-a-celit-trestu>).
8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované jako nezákonné zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí, které reaguje na shodné argumenty, jaké žalobkyně uvádí v žalobě. Žalovaná se s argumentací žalobkyně řádně vypořádala, a to včetně posouzení přiměřenosti dopadu neudělení zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žalobkyně.
10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.*
14. V posuzované věci je spor o to, zda žalobkyni bránily závažné důvody plnit po převážnou dobu svého pobytu jeho účel, kterým bylo studium, a zda rozhodnutí ministerstva nevydat žalobkyni zaměstnaneckou kartu nezasáhne nepřiměřeně do jejího soukromého a rodinného života.
15. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně pobývá na území ČR za účelem studia od roku 2015. Nejprve studovala bakalářský studijní program Ekonomika a Management Provozně ekonomické fakulty Mendelovy univerzity v Brně, poté anglický jazyk (Go study Group jazyková škola s právem jazykové zkoušky s.r.o.). Dále žalobkyně pokračovala studiem na Středním odborném učilišti tradičních řemesel a Vyšší odborné škole v Brně. V roce 2018 jí bylo povolení k pobytu prodlouženo za účelem studia oboru Zootechnik na Agronomické fakultě Mendelovy univerzity v Brně, který studovala do roku 2022. Poté žalobkyně změnila účel pobytu a opět začala studovat anglický jazyk na Go study Group jazykové škole s právem jazykové zkoušky s.r.o. Dne 29. 8. 2022 podala žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, aby mohla studovat studijní program Baltistika na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

16. Pokud jde o studium žalobkyně na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, to jí bylo ke dni 8. 12. 2023 ukončeno, neboť žalobkyně v jarním semestru neabsolvovala žádnou zkoušku a nesplnila podmínky pro postup do vyššího semestru (sdělení studijního oddělení Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 24. 9. 2024, č. j. MU-IS/268340/2024/2518865/FF-2).
17. Z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 18. 3. 2024, č. j. OAM-52771-9/ZM-2024, plyne, že studiu Baltistiky se věnovala zhruba sedm týdnů podzimního semestru. Poté však zjistila, že v oboru nevidí uplatnění a že by se chtěla opět věnovat práci se zvířaty, protože již dříve studovala zootechniku a má ke zvířatům silný vztah. Z těchto důvodů se rozhodla, že absolvuje kurzy střihání psů a bude pak v této oblasti podnikat. Po zbytek pobytu povoleného za účelem studia pracovala jako brigádnice – baristka u „Kofi Kofi“ - a prodávala trdelníky v Zoologické zahradě, aby si vydělala na kurzy českého jazyka a mohla se věnovat práci se zvířaty, hlavně střihání psů.
18. K dotazu, co bylo hlavním důvodem, pro který měnila studijní obory a programy během svého pobytu v ČR, žalobkyně uvedla, že hledala sama sebe a směr svého životního naplnění. Zjistila, že nejvíce směřuje k práci se zvířaty a její vizí je mít vlastní chov zvířat. Na otázku, zda jí ve studiu bránily nějaké jiné závažné překážky, žalobkyně odpověděla, že v rodině „měla nervy“ z toho, že maminka podstupovala transplantaci kloubu na pravé noze. Operace proběhla v létě, když bylo zkouškové období. Žalobkyně uvedla, že byla nervózní, neboť za maminkou nemohla odjet, protože nevěděla, jak by se dostala zpět. Žalobkyně dále sdělila, že nebyla ani vážněji nemocná ani nebyla hospitalizována.
19. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem. Cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Není v zájmu České republiky, aby bylo pobytové oprávnění prodlužováno cizincům, kteří fakticky neplní účel pobytu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33, či ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35).
20. Pokud jde o pobyt cizince za účelem studia, Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že je třeba „přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutknění studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33). Jestliže se má cizinec na území ČR věnovat studiu, tak několika měsíční absence může znamenat zmaření účelu povoleného pobytu (to se netýká případů prázdnin apod.).
21. Soud souhlasí se žalovanou, pokud vyhodnotila průběh pobytu žalobkyně tak, že po převážnou část doby neplnila účel předchozího pobytového oprávnění, kterým bylo studium. Správní orgány důvodně poukázaly na to, že žalobkyně během svého pobytu vystřídalala sedm různých studijních programů na pěti vzdělávacích institucích, přičemž ani

jeden z nich nedokončila, a pokud jde o poslední studium Baltistiky na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, tomu se po převážnou část doby posledního povolení pobytu za účelem studia nevěnovala (žalobkyně navštěvovala výuku pravidelně po dobu zhruba tří měsíců v podzimním semestru). Účel pobytu tedy neplnila po podstatnou dobu. S tím ostatně žalobkyně v žalobě ani nepolemizuje.

22. Výjimku, s níž nejsou spojeny negativní důsledky v případě neplnění účelu pobytu, představují pouze individuální situace, kdy se cizinec objektivně a ze závažných důvodů nemůže po přechodnou dobu účel pobytu plnit. Tento korektiv se však týká skutečně tíživé situace a mimořádných okolností, např. nástup na mateřskou dovolenou, péče o nezletilé děti apod. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25, nebo ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37).
23. Nyní posuzovaná věc však takovým případem není.
24. Odkazuje-li žalobkyně na závažnost zdravotního stavu své matky, resp. závažnost operace spočívající ve výměně kloubu, tu soud nijak nezpochybňuje a rozumí obavám, které žalobkyně o matku v Bělorusku měla. Nicméně tato argumentace je mimoběžná se závěrem žalované, že v případě žalobkyně nebyl dán závažný důvod neplnění studijních povinností, jakým je kupř. nepochybně nemoc. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobkyně neuvedla, že by ona sama trpěla závažným onemocněním, či byla hospitalizována, na což poukázaly správní orgány. Soudu naopak z výpovědi žalobkyně plyne, že byla schopna pracovat a přivydělávat si na brigádách. Její celkový zdravotní stav jí tedy umožňoval, aby se věnovala těmto činnostem. Pokud jde o studijní neúspěchy či náročnost studia anebo o nechuť k dalšímu studiu ve špatně zvoleném oboru, takové skutečnosti nepředstavují důvody, které by bylo možné zohlednit jako objektivní a závažný důvod pro neplnění účelu pobytu. Správní orgány proto nepochybily, pokud individuální okolnosti na straně žalobkyně neshledaly natolik závažné, že by objektivně bránily žalobkyni studovat. Velmi vážná nemoc rodiče by jistě za určitých okolností mohla být závažným důvodem pro neplnění studijních povinností, nicméně ze správního spisu vyplývá, že matka žalobkyně byla pro totální endoprotézu *kyčelního kloubu* hospitalizována od 13. 12. 2023 do 28. 12. 2023. Nic dalšího natolik závažného, co by kupř. vedlo k objektivním psychickým potížím žalobkyně, ze spisu neplyne.
25. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tak tuto námitku žalobkyně uplatnila v odvolání proti rozhodnutí ministerstva a žalovaná se jí zabývala.
26. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve dovodila, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost dopadu (zásahu) rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tj.

porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje či nikoli (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, bod 32, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, bod 11, či ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 62/2024-61, bod 26). Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci. Správní orgány nejsou povinny detailně hodnotit všechna kritéria, která obecně připadají v úvahu. Mají výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, bod 32) či ji cizinec tvrdí (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65). Je přitom především na samotném cizinci, aby v řízení uvedl takové skutečnosti, které je třeba posoudit ve světle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

28. Není sporu o tom, že v případě žalobkyně jde pouze o dopad do jejího soukromého života, neboť rodinné vazby má v Bělorusku; rodinný život přitom čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod chrání primárně.
29. Žalovaná poukázala na to, že v případě žalobkyně neshledala žádné mimořádné okolnosti svědčící možné nepřiměřenosti rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, jako např. péče o nezletilé děti, nepříznivý zdravotní stav, prokazatelná materiální nouze či nutnost péče o některého člena rodiny na území ČR. Vyšla z toho, že žalobkyni je 31 let, převážnou část svého života strávila v Bělorusku, a neztratila dosud vazby ke svému domovskému státu, kde má svoji matku. Podle žalované je pochopitelné, že si žalobkyně vytvořila sociální vazby i na území ČR, avšak snaha o integraci v hostitelské zemi i plnění povinností a závazků v souladu se zákonem je předpokladem pobytu cizince na území ČR, nikoli nadstandardem. Takovému hodnocení situace žalobkyně nemá soud co vytknout. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by plynulo, že by sama doba pobytu měla znamenat, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého života. Soud ve shodě se žalovanou uvádí, že nepřiměřenost neudělení pobytového oprávnění by bylo možné dovodit v případě, kdy by cizinec tvrdil a doložil existenci skutečně intenzivních vazeb na území ČR, které jdou dalece nad rámec toho, že zde cizinec několik let oprávněně pobýval a má zde blízké přátele (blíže srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2024, č. j. 41 A 25/2023-105, body 40 až 45, veškerá citovaná judikatura správních soudů je dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud v Brně rovněž v citovaném rozsudku vyslovil, že skutečnost, že by byl případný opětovný návrat cizince na území ČR v současné době s ohledem na nařízení vlády č. 55/2024 Sb. prakticky nemožný, tak to nečiní rozhodnutí správních orgánů nepřiměřeným.
30. Soud souhlasí se žalovanou, že důsledky napadeného rozhodnutí nejsou pro žalobkyni, a to i přes délku jejího pobytu zde (od roku 2015), s ohledem na její věk a rodinné vazby v Bělorusku (o čemž svědčí její obavy o maminku), nepřiměřené.
31. Pokud jde o obavy žalobkyně o její bezpečnost po návratu do Běloruska, žalovaná s odkazem na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, č. j. 21 A 18/2024-38, uvedla, že žalobkyně své obavy formulovala obecně, nekonkretizovala újmu, která by jí měla hrozit, ani proč by měla hrozit právě její osobě. S tím se soud plně ztotožňuje. Podstatné však je, že důsledkem rozhodnutí o neudělení zaměstnanecké karty není povinnost žalobkyně vycestovat z území ČR. S ohledem na zemi původu, jakou v současné situaci

představuje Bělorusko, žalovaná správně odkázala na možnost získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování ve smyslu zákona o pobytu cizinců, či případně možnost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb. o azylu.

32. Soud s ohledem na výše uvedené shledal nadbytečným, aby dokazoval listinami nad rámec správního spisu či vyslýchal české přátele žalobkyně jako svědky. Pokud jde o doklady týkající se dosavadního studia žalobkyně a operace matky, ty jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud ve správním soudnictví při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
33. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšné žalované. Žalované však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. února 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně